

sig. Der er adskillige af dem, som have sat Livet til. (Munterhed). Ja, det synes jeg ikke er noget at le af, de kunde sikkert nok i levende Live have haft nødig at have en Pension, det er der ikke Tvivl om. De, der endnu leve — de allerfleste ere sikkert døde —, synes jeg have Krav paa at komme i Betragtning. Man vil maaske sige, det er store Beløb, der er Tale om, men naar det drejer sig om Militæruddgifter, viger man i Almindelighed ikke tilbage for ret store Beløb. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, om han ikke hos sin Kollega, den højtærede Krigsminister, kunde udvirke, at der paa andre Punkter blev indført Beparelser paa det militære Budget, saa at vi kunde give de gamle Krigere det, de søge om.

Der var en Gang en Mand, der fremsatte en Udtalelse, som prentede sig levende i min Erindring; den havde, syntes jeg, en fortrinlig Klang. Den lød saaledes, at det blev ikke godt i Landet, før den sidste Kanon var smedet om til Plovjern. Den højtærede Minister skal ikke blive bange, og han behøver ikke at gaa i den Anledning, jeg indrømmer, at det blandt den højtærede Ministers Udtalelser er den, jeg har lagt mest Vægt paa og særlig har skrevet mig bag Øret. Da der nu i dette Efteraar paa Grund af den store Tørke, vi have haft, har været slidt ret stærkt paa vore Plovjern, vil jeg henstille, om den højtærede Minister ikke kunde tage dette Løfte op til alvorlig Overvejelse og søge hos sin gode Ven Krigsministeren at faa gennemført dette gamle Programpunkt, som falder godt i Traad med Venstres Program med Hensyn til militære Spørgsmaal. Jeg føler mig overbevist om, at det er bedre at anvende Pengene til at lette Livsvilkaarene for de gamle Krigere fra 1864 end at anvende dem til de døde Kanoner. Det er i Overensstemmelse ikke alene med Venstres gamle Program, men ogsaa med Agravernes Program, der taler om de uproduktive Formaal.

Til Slutning har jeg en Bemærkning at gøre til den højtærede Trafikminister. For et Par Aar siden paatalte jeg Belysningsforholdene ved Sorø Bystation, de ere af skandaløs Art. Naar man færdes der Vinteraftener, er det umuligt at finde Vej, i alt Fald er det umuligt for Folk, der skulle træffes, at kende hinanden. Hvis den højtærede Minister har været dernede en Aften, vil han sikkert have lagt Mærke til, at han har faaet Lov til at gaa ganske ubemærket, ingen har forulempet ham,

ingen har gjort Honnør for ham, thi ingen har kunnet se, at det var en Minister. Skønt jeg tror at vide, at han ikke er nogen stor Ven af politisk Oplysning, var der dog en Mulighed for, at han kunde være saa stor en Ven af Oplysning i Almindelighed, at han paa dette Sted, hvor man har baade Gas og Elektricitet lige ved Stationen, vilde afskaffe de gamle Tran- og Petroleumslamper, som gøre et fortvivlet Forsøg paa at sprede Oplysning, hvilket dog er dem umuligt.

Hermed skal jeg slutte. De store Spørgsmaal vil det være Tid at tale om, naar de komme til at foreligge. Store og vigtige Sager staa paa Programmet for denne Vinters Arbejde, og der er heller ikke fra nogen Side Tvivl om, at der vil blive gjort et alvorligt Forsøg paa at gennemføre adskillige af disse store Sager. Vi have faaet forelagt et ret stort Forslag om Lønninger for de forskellige Etater. Saa vidt jeg kan skønne, har dette Forslag i det hele og store tilfredsstillet disse Etater. Maa jeg tilføje, at under Arbejdet herfor bør vi ikke glemme dem, som staa nedenfor, Arbejderne ved Statsbanerne og Arbejderne ved Statsskovene. Maa jeg om et andet Spørgsmaal, Takstforhøjelserne, sige, at da jeg altid har været en Modstander af høje Jernbanetakster, siger det sig selv, at jeg heller ikke i dette Øjeblik kan finde det hverken betimeligt eller forsvarligt at gaa med til Forslaget om højere Jernbanetakster.

Til sidst kun dette angaaende det Lovforslag, der er forelagt i det andet Ting om almindelig kommunal Valgret. Maa jeg til mine gamle Partifæller. (*Anders Nielsen*: Forhenværende!) ... sige dette: Bliv nu staaende, hvor I staa i Øjeblikket. Det ærede Medlem siger „forhenværende“; han mener maaske, de ere ikke blevne gamle; men hvad de ikke ere blevne, naa de nok at blive. Men maa jeg altsaa sige til det ærede Medlem og hans Partifæller: Bliv nu staaende, hvor I staa, løb nu ikke fra det Standpunkt paa samme Maade som i Fjor. Ja, det ærede Medlem ler og ryster paa Hovedet. Jeg haaber, det er hans alvorlige Hensigt — i dette Øjeblik i alt Fald — at holde paa det Regeringsforslag, der ligger oppe i det andet Ting. Jeg haaber, det skal lykkes det ærede Medlem, hvis han virkelig har Hjerte dertil, at faa Evne til at føre dette Forslag frelst igennem. Men hvis det ærede Medlem virkelig nærer den Overbevisning, at det er bedre at faa den privilegerede Valgret indført, saa tror jeg til-